

Arrest

nr. 74 624 van 3 februari 2012
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

In september 2006 vroeg u, omwille van uw problemen in uw land van herkomst, asiel aan in Polen. U werd door de Poolse autoriteiten erkend in augustus 2008 en bezit deze status tot op heden.

In november 2006 huwde u met A.A. (...) in Polen.

Tijdens uw verblijf daar werd u regelmatig lastig gevallen omwille van uw asielproblemen.

Zo ontving u regelmatig dreigtelefoontjes en werd het huis waar u samen met uw man in verbleef, in september 2007 in brand gestoken. U woonde niet alleen in dat huis, verschillende kamers werden verhuurd, vooral aan Tsjetsjenen.

De politie kwam ter plaatse en er werd een onderzoek ingesteld.

U verhuisde noodgedwongen terug naar het asielcentrum en vertelde de directeur over deze brand. Een klacht diende u niet in.

Tijdens uw verblijf in het asielcentrum ontving u opnieuw dreigementen.

In augustus 2008 geraakte uw man, A.A. (...), betrokken in een gevecht met een Poolse man die hem lastig viel en uitschold omwille van zijn afkomst.

Uw man stak deze persoon neer en jullie vertrokken vervolgens naar Zweden.

In Zweden kregen jullie bezoek van de politie en uw man werd gearresteerd. Hij werd veroordeeld tot acht jaar opsluiting en verblijft momenteel in een gevangenis te Polen.

U vroeg vervolgens in november 2008 en juli 2010 asiel aan in Zweden en in december 2010 in Oostenrijk maar u werd telkens uitgewezen naar Polen.

Verder werd u, na uw eerste repatriëring uit Zweden, op een bus door een dronken Poolse vrouw lastig gevallen en er ontstond een gevecht. De buschauffeur en de politie kwamen tussenbeide en de Poolse vrouw werd meegenomen. U werd niet beschuldigd.

Verder verklaart u dat uw oudere broer R. (...), een vroeger lid van de rebellen, in 2010 naar Polen ging om er asiel aan te vragen.

Hij werd vervolgens in elkaar geslagen door Kadyrovtsi en hij besloot om terug te keren naar Tsjetsjenië en zijn asielprocedure stop te zetten.

Omdat Kadyrovtsi gedreigd hadden uw jongere broer lastig te vallen, besloot R. (...) om voor de Kadyrovtsi te gaan werken.

Betreffende uw problemen, zijnde de dreigementen, de brand en het gevecht met de Poolse vrouw heeft u nergens klacht ingediend noch melding gemaakt bij enige mensenrechtenorganisatie. Recentelijk is er niets meer voorgevallen in Polen.

In maart 2011 kwam u naar België waar u op 28 maart 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, intern paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, de overlijdensakte en medische expertise van uw eerste man, artikels betreffende de dood van uw echtgenoten, uw treintickets, oproepingsbrieven en een document betreffende de gevangenschap van uw huidige man."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u op 12 augustus 2008 door Polen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie.

Nu kan worden aangenomen dat u in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan, of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u meent uw vluchtelingenstatuut in Polen nog steeds te bezitten. (CGVS p. 8) Daarenboven verklaart, noch toont u aan dat u deze status niet meer zou bezitten. U stelt daarenboven dat u de vluchtelingenstatus in Polen niet nodig heeft en u deze wilt weigeren. (CGVS p.9)

U verklaart vervolgens dat u problemen hebt in Polen en dat u vreest voor uw veiligheid en die van uw kinderen. (CGVS p. 13)

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen en vrees ten aanzien van Polen dient het volgende opgemerkt te worden.

Aangaande de bedreigingen van onbekenden hebt u geen enkele klacht ingediend bij de politie. (CGVS p. 11)

U verklaart deze bedreigingen vermeld te hebben bij de asielinstanties in Polen en u dacht dat zij deze klachten wel zouden doorgeven aan de politie. (CGVS p. 22)

Met betrekking tot de brand in het huis waar u verbleef, verklaart u dat er een onderzoek gestart werd en dat uw gegevens genoteerd werden. (CGVS p. 11) U diende geen klacht in bij de officiële instanties maar vermeldde deze gebeurtenis wel aan de directeur van het asielcentrum. (CGVS p. 12 en 14)

Verder verklaart u alle problemen aan de asielinstanties van Polen verteld te hebben waarna ze u meedeelden dat ze u niet individueel konden beschermen, in de zin dat ze u geen privé bodyguard konden geven. (CGVS p. 14)

U leidde hieruit af dat u dit antwoord bij alle instanties zou krijgen hetgeen eveneens een reden is waarom u geen klacht indiende bij de instanties. (CGVS p. 14)

Eveneens diende u geen klacht in naar aanleiding van uw gevecht met een Poolse vrouw, noch hebt u geen enkele melding gemaakt van uw problemen bij een mensenrechtenorganisatie. (CGVS p. 14 en 15)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw verklaringen evenwel niet.

Zo werd u, naar aanleiding van uw problemen in uw land van herkomst, de vluchtelingenstatus in Polen toegekend.

U verklaart vervolgens problemen gekend te hebben in Polen maar laat na om deze problemen kenbaar te maken bij de politie en klacht in te dienen.

Echter, internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. In casu toont u nergens aan dat u zich niet op de bescherming van Polen kan beroepen of dat u deze bescherming, uit hoofde van vrees voor vervolging niet wil invoeren.

U verklaart enkel dat u dacht dat de asielinstanties of de directeur van het asielcentrum uw klacht zouden doorgeven aan de officiële instanties, hetgeen geen afdoende verklaring is voor het feit dat u zich niet op de Poolse autoriteiten kan of wil beroepen met betrekking tot uw problemen. (CGVS p. 15)

Daarenboven berust deze veronderstelling volledig op uw eigen misvatting met betrekking tot de bescherming in Polen.

Het Commissariaat-generaal acht deze misvatting onverschoonbaar aangezien u eenvoudigweg door middel van het vragen van inlichtingen te weten kon komen dat u zich tot de Poolse instanties moest wenden om klacht in te dienen, hetgeen u nagelaten heeft.

Bovendien heeft u met betrekking tot uw vechtpartij met de Poolse vrouw verklaart dat de politie tussen beide kwam en de vrouw meenam. (CGVS p. 15) U werd niet beschuldigd (CGVS p. 15) Dit voorval, en het optreden van de autoriteiten, tonen duidelijk aan dat u niet geïsoleerd werd door of dat u op enige wijze van het Poolse nationale beschermingssysteem uitgesloten wordt.

Daarenboven blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, dat ook buitenlanders en asielzoekers in Polen een beroep kunnen doen op de Poolse autoriteiten om bescherming te bekomen.

Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat de documenten die u voorlegt, namelijk uw internationaal paspoort, intern paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, de overlijdensakte en medische expertise van uw eerste man, artikels betreffende de dood van uw echtgenoten, uw treintickets en oproepingsbrieven, van toepassing zijn bij de beoordeling van uw vrees ten opzichte van de Russische Federatie.

Ze hebben geen belang in de appreciatie van uw vrees ten aanzien van Polen en wijzigen dus de voorgaande redenering niet.

Uw document betreffende de gevangenschap van uw huidige man bevestigt enkel dat hij in de gevangenis zit, hetgeen eveneens geen verandering teweeg brengt in de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen niet besloten worden dat u uitgesloten wordt van of niet kan rekenen op nationale bescherming voor uw verklaarde problemen in Polen.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 november 2011 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7 bis, 57/7 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsmede van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de bewijslast inzake asielaanvragen en verwijst dienaangaande naar passages uit de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoekster benadrukt dat zij samenhangende en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Verzoekster benadrukt bovendien dat zij oprechte inspanningen heeft geleverd om haar aanvraag te staven.

Verzoekster stelt (zie p. 6) *“Op zich wordt deze vervolging niet weerlegd door het CGVS, en kunnen we er van uit gaan dat verzoekster hierover geloofwaardige verklaringen aflegde.”*

Verzoekster voert aan dat over de vervolging die vele Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen buiten hun land van herkomst kennen, geen twijfel bestaat. Zij benadrukt dat internationale rapporten bevestigen dat het Tsjetsjeense conflict zich verder zet buiten de Tsjetsjeense landsgrenzen.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen bescherming heeft gevraagd aan de Poolse autoriteiten, antwoordt zij dat zij haar problemen kenbaar maakte aan de asielinstanties in het opvangcentrum waar zij verbleef gezien zij deze beschouwde als behorend tot de overheid waaraan zij bescherming vroeg. Zij herhaalt dat haar letterlijk werd gezegd dat klacht indienen geen zin had omdat zij toch niet individueel zou kunnen worden beschermd.

Volgens verzoekster is het criterium niet of zij formeel klacht indiende bij de Poolse autoriteiten, maar wel of deze autoriteiten wel in staat waren een degelijke bescherming te bieden.

Zij laat gelden dat zo Polen haar vluchtelingenstatus erkende en een verblijfstitel afleverde, dit haar misschien wel beschermt tegen refoulement naar het land van herkomst, maar dit haar op zich niet voldoende bescherming biedt tegen eventuele bedreigingen en vervolging in Polen zelf.

Verzoekster verwijst naar twee internetartikels, met name *“Accord Anfragebeantwortung, ‘Ist der Russische Geheimdienst (FSB) in Polen bzw im Grenzgebiet Polen/Weissrussland tätig? Geht er dort gegen tschetschenische Flüchtlinge vor?’* van 29 september 2008 en *“Life of Chechen refugees in Poland under treat. They are killed and kidnapped – Kavkaz-Center News Agency”* van 17 september 2010.

Verzoekster wijst er op dat verschillende mensenrechtenorganisaties schrijven dat er duidelijke tekenen zijn dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen onderworpen zijn aan regelmatige bedreigingen van personen die banden hebben met de Russische autoriteiten en dat de Poolse overheid niet in de mogelijkheid is of de wil heeft hiertegen de nodige bescherming te bieden.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarbij de beslissing van de commissaris-generaal werd geschorst omdat uit de inhoud ervan niet bleek dat er voldoende onderzoek was gevoerd en rekening was gehouden met de door verzoeker ingeroepen vrees ten overstaan van Polen.

Verzoekster merkt nog op dat haar zus om die reden vanuit Polen naar Oostenrijk is gegaan en zij daar erkend werd als vluchteling omdat zij in Polen niet veilig was.

Verzoekster laat daarnaast gelden dat zij de kans niet kreeg tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal om meer details te geven over de identiteit van haar vervolgers in Polen, en de aard van de vervolging die zij er kende.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen.

In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de

motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 57/7 bis van de vreemdelingenwet, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikels schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoekster niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Waar verzoekster verder verwijst naar rechtspraak van de Raad, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat ze voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. Overigens kan worden gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Polen als vluchteling werd erkend.

Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen, noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.10. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster betreft in functie van het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtmotief uit Polen bestaat uit het ontvangen van dreigementen omwille van haar asielproblemen, de brandstichting in het huis waar zij samen met haar man verbleef en een dispuut met een Poolse vrouw op een bus.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet kon rekenen op de bescherming van de Poolse autoriteiten.

Wat betreft de bedreigingen aan haar adres, de brandstichting en het gevecht met een Poolse vrouw, heeft verzoekster immers nagelaten een klacht in te dienen bij de Poolse autoriteiten (zie verhoorverslag van 26 september 2011, p. 11, 12 en 14):

“Aangaande de bedreigingen van onbekenden hebt u geen enkele klacht ingediend bij de politie. (CGVS p. 11) U verklaart deze bedreigingen vermeld te hebben bij de asielinstanties in Polen en u dacht dat zij deze klachten wel zouden doorgeven aan de politie. (CGVS p. 22) Met betrekking tot de brand in het huis waar u verbleef, verklaart u dat er een onderzoek gestart werd en dat uw gegevens genoteerd werden. (CGVS p. 11) U diende geen klacht in bij de officiële instanties maar vermeldde deze gebeurtenis wel aan de directeur van het asielcentrum. (CGVS p. 12 en 14) Verder verklaart u alle problemen aan de asielinstanties van Polen verteld te hebben waarna ze u meedeelden dat ze u niet individueel konden beschermen, in de zin dat ze u geen privé bodyguard konden geven. (CGVS p. 14) U leidde hieruit af dat u dit antwoord bij alle instanties zou krijgen hetgeen eveneens een reden is waarom u geen klacht indiende bij de instanties. (CGVS p. 14) Eveneens diende u geen klacht in naar aanleiding van uw gevecht met een Poolse vrouw, noch hebt u geen enkele melding gemaakt van uw problemen bij een mensenrechtenorganisatie. (CGVS p. 14 en 15)”

Waar verzoekster uitlegt dat zij dacht dat de asielinstanties of de directeur van het asielcentrum haar klacht zouden doorgeven aan de officiële instanties, merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat dit geen afdoende verklaring is voor het feit dat zij zich niet op de Poolse autoriteiten kan of wil beroepen met betrekking tot haar problemen.

Daarenboven berust deze veronderstelling volledig op haar eigen misvatting met betrekking tot de bescherming in Polen.

De commissaris-generaal stelde daarnaast in de zijn beslissing correct dat deze misvatting onverschoonbaar is aangezien verzoekster eenvoudigweg door middel van het vragen van inlichtingen te weten kon komen dat zij zich tot de Poolse instanties moest wenden om klacht in te dienen, hetgeen zij nagelaten heeft. Bovendien heeft zij met betrekking tot de vechtpartij met de Poolse vrouw, verklaard dat de politie tussen beide kwam en de vrouw meenam. Verzoekster werd niet beschuldigd.

De commissaris-generaal merkte in de bestreden beslissing correct op dat dit voorval, en het optreden van de autoriteiten, duidelijk aantonen dat verzoekster niet gevisieerd werd door of dat zij op enige wijze van het Poolse nationale beschermingssysteem uitgesloten wordt. De commissaris-generaal voegde er in de bestreden beslissing nog aan toe dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, blijkt dat ook buitenlanders en asielzoekers in Polen een beroep kunnen doen op de Poolse autoriteiten om bescherming te bekomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift ter verdediging beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van bepaalde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij echter in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster slechts minimale pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen in Polen.

De Raad meent dat dergelijke summiere pogingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de Poolse overheid onwillig is om bescherming te verlenen.

De verwijzing van verzoekster naar de documenten die ze aan haar verzoekschrift heeft gevoegd, met name *“Office of the UNHCR – Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van 16 december 1998, *“Accord Anfragebeantwortung, “Ist der Russische Geheimdienst (FSB) in Polen bzw im Grenzgebiet Polen/Weissrussland tätig? Geht er dort gegen tschetschenische Flüchtlinge vor?”* van 29 september 2008 en *“Life of Chechen refugees in Poland under treat. They are killed and kidnapped – Kavkaz-Center News Agency”* van 17 september 2010, doet aan voorgaand oordeel geen afbreuk.

Een verwijzing naar dergelijke algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in Polen werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijke algemene rapporten bewijzen ook niet dat de Poolse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet luidens hetwelk bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Verzoeksters stelling dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen onderworpen zijn aan regelmatige bedreigingen van personen die banden hebben met de Russische autoriteiten, en dat de Poolse overheid niet in de mogelijkheid is of de wil heeft hiertegen de nodige bescherming te bieden, wordt da ook door de Raad niet aangenomen.

Verzoekster toont haar stelling niet aan met concrete elementen waardoor deze slechts de waarde heeft van een blote bewering.

Besloten kan worden dat verzoeker bijgevolg niet aantoont dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van vreemdelingenwet, kunnen of willen bieden tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voormelde wet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 7) laat gelden dat haar zus vanuit Polen naar Oostenrijk is gevlucht omdat Tsjetsjenen in Polen vaak vervolgd worden, dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat de redenen van vertrek van haar zussen niets te maken heeft met haar eigen redenen voor asiel (zie verhoorverslag, p.5). Daarenboven benadrukt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat elke aanvraag met andere woorden individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De bewering van verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 7) dat zij de kans niet kreeg tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal om meer details te geven over de identiteit van haar belagers in Polen houdt geen steek, te meer daar zij ook in haar huidig verzoekschrift nalaat zulks te doen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster na uitdrukkelijk gevraagd te zijn of zij nog iets toe te voegen had aan haar relaas, ontkennend antwoordde.

De Raad vestigt er nog de aandacht op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om ook zonder vraagstelling, de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en volledige verklaringen verwachten.

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet werd aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

De Raad schaart zich achter de overige motieven van de commissaris-generaal, door verzoekster niet betwist.

2.12. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 26 september 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 26 september 2011, bijgestaan door haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE